

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

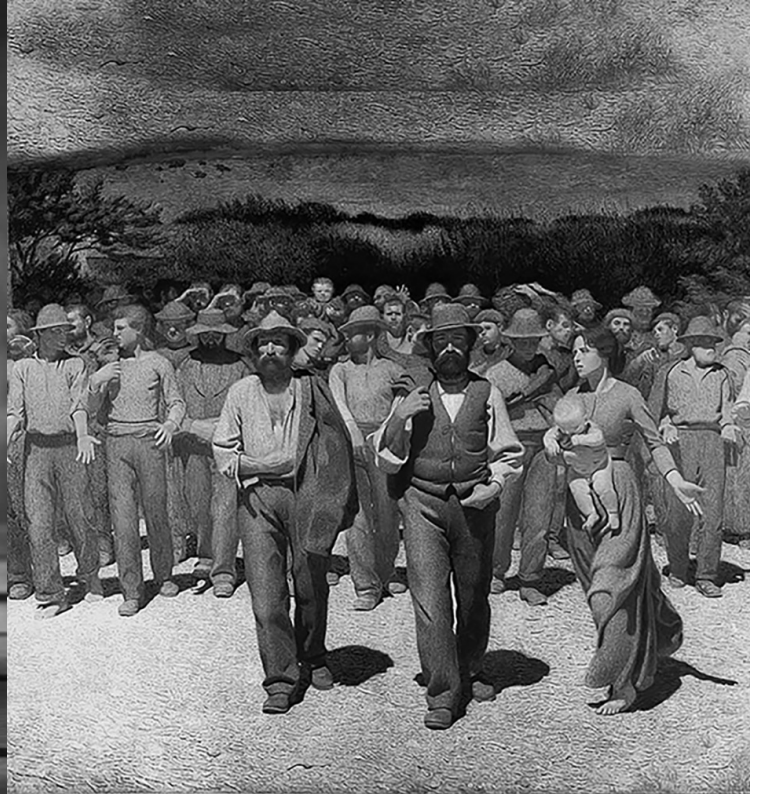
Haziran'da Ölmek Zor

Aylık İşçi Gazetesi

Söz ve Eylem Dergisi Ekidir.

Haziran 2024

Emperyalist Savaş ve İç Savaş Hazırlığı

22 Mayıs'ta Resmi Gazete'de Seferberlik ve Savaş haliyle ilgili yeni bir yönetmelik yayınlandı. Erdoğan bu yönetmelikle Seferberlik ilan etme yetkisini bakanlar kurulundan alarak kendine verdi. Bu değişiklikte yetki gaspı dışında olağanüstü bir durum yok. Savaş ve iç savaş ilan etme yetkisi tüm kapitalist devletlerin ortak paydasıdır. Bu noktada herhangi bir olağanüstülük yok. Ancak dikkati çeken nokta son dönemde tüm kapitalist devletlerin yasalar ve seferberlikle ilgili yeni düzenlemelere gitmeleridir. Bu yönelim kapitalizmin yaşadığı ekonomik ve politik kriz ve yeni bir emperyalist savaş hazırlığıyla bağlantılıdır.

Emperyalist Savaş ve İç Savaş Hazırlığı

22 Mayıs'ta Resmi Gazete'de Seferberlik ve Savaş haliyle ilgili yeni bir yönetmelik yayımlandı. Erdoğan bu yönetmelikle Seferberlik ilan etme yetkisini bakanlar kurulundan alarak kendine verdi. Bu değişiklikte yetki gaspı dışında olağanüstü bir durum yok. Savaş ve iç savaş ilan etme yetkisi tüm kapitalist devletlerin ortak paydasıdır. Bu noktada herhangi bir olağanüstülük yok. Ancak dikkati çeken nokta son dönemde tüm kapitalist devletlerin yasalar ve seferberlikle ilgili yeni düzenlemelere gitmeleridir. Bu yönelim kapitalizmin yaşadığı ekonomik ve politik kriz ve yeni bir emperyalist savaş hazırlığıyla bağlantılıdır.

Bugün dünya kapitalizminin ekonomik alanda derin bir krizden geçtiği ve politik alanda ise genel bir emperyalist savaş hazırlığında olduğu bir sır değil. Kapitalizm 1990 ve 2000'li yılların başındaki hızlı gelişmesinden sonra, yeneden kendi ayak bağlarına takıldı. Üretici güçlerde yaşanan hızlı gelişmenin ardından, kar oranlarında düşme, aşırı üretim ve dünya pazarındaki daralmayla birlikte derin bir bunalıma sürüklendi. ABD hegemonyasının kurumlarının ve gelişmiş ülke merkez bankalarının aktif müdahalelerine rağmen krizin yıkıcılığı ve süregelenleşmesi önlenemedi. Kriz bir kısır döngü içinde yeniden üretiliyor.

Bu sürecin bir diğer özelliği ise sistemde uzun bir süreden beri bozulmaya yüz tutmuş kurulu güç dengelerinin genel bir emperyalist savaşa yol açacak biçimde bozulmasıdır. Emperyalist – Kapitalist sermaye piyasaları kotalar, gümrük duvarları, ambargolar, savaşlar vb. ile kanlı bir sahneye dönüşmüş durumda. Bu kanlı sahnede Rusya mevcut nüfuz alanlarını korumaya, Çin ise genişletmeye çalışırken ABD, hegemonyasındaki gerilemeyi önlemek için elindeki bütün politik ve askeri gücü seferber ediyor. Bunun için yeni bir savaş stratejisi izliyor. Bu stratejide hegemonyanın içine çekilememiş olan devletler (Irak, Suriye, Libya vb.) iç savaşlar, iç karışıklıklar yoluyla, ya da Küba, Kore Halk Cumhuriyeti, İran, Venezüella vb. devletler ambargo uygulanarak “sorun olmaktan” çıkartılıyor. AB'yi ise, Rusya ve Çin tehdidi kullanarak kendi hegemonyasına payanda etmeye çalışıyor. Çin ve Rusya kendi periferisinde çıkartılan anlaşmazlıklarla bloke ediliyor.

Kriz ve savaş tüm kapitalist devletleri içine çekiyor. Hangi devletin hangi emperyalist kamp içinde yer alacağı sorusunun cevap bulacağı biçimde sürüyor. Emperyalist devletler kimi bozulmaya yüz tutmuş statükoyu korumak, kimi ise yeni nüfuz alanları ele geçirmek için yeni yöntemler geliştiriyor. Eskiden sömürgeler, sömürge valisi vasıtasıyla yönetiliyordu. Şimdi bu sistem geliştirildi; bağımlı ülkelere devşirilip, eğitip- donatılan güvenilir “yurttaşlar” emperyalist bağımlılığın güvencesi olarak bu ülkelere başbakan, bakan ve bürokrat olarak atanıyor.

Tüm kapitalist dünya hummalı bir silahlanma yarışına girmiş durumda. Rusya'nın Ukrayna'ya müdahalesinden sonra yaşananlar, ABD, İngiltere, AB ve NATO'nun Uk-

rayna'ya çeşitli savaş malzemeleri, tanklar vb. yanı sıra Rusya'nın içlerini vuracak uzun menzilli füzeler ve hava savunma sistemlerini vermesi ve askeri danışmanlarla sürece dahil olması yeni bir paylaşım savaşı için geri sayımın başladığını gösteriyor. İsrail'in Filistin'de yürüttüğü soykırım ve Pasifikte Çin'e karşı kurulan ittifaklar savaşın daha şimdiden çok cepheli bir savaşa dönüşeceğini işaret ediyor. Macaristan Dışişleri Bakanı Peter Szijjarto 22 Mayıs 2024'de yapılan AB Dışişleri bakanları toplantısında yaptığı konuşmada bu durumu ABD, NATO ve Avrupa Birliği'nin Ukrayna'ya silahlandırmak için yarış içine girdiğini belirtti ve “Brüksel'de yeni bir dünya savaşı için hazırlıklar yoğunlaşıyor” diyerek itiraf etti.

Evet dünya burjuvazisi dünyayı bir paylaşım savaşına doğru sürüklüyor. Emperyalist savaş hazırlıklarını tek tek ülkelerde iç savaş hazırlıkları izliyor. Çünkü iç savaş emperyalist savaşın bir devamıdır. Dünya burjuvazisi emperyalist bir savaşa hazırlanırken iç savaş hazırlığını bu savaşın zorunlu bir devamı olarak görüyor. Sadece emperyalist savaşla iç savaş arasında bir bağ olduğu için değil, başlangıçta işçi ve emekçilerin bilinç ve örgütlülüğünde bir gerilemeye yol açsa da kriz ve savaşın iç savaşın içinde büyüdüğü bir koza olduğunu tarihsel deneyiminden biliyor. Önceden önlem alıyor. Tüm devletler bu yoldan yürüyor. Yasalar, anayasalar bir savaş ve iç savaş durumuna uygun olarak yenileniyor.

Son dönemde gündeme getirilen yeni seferberlik yönetmeliği de bir savaş ve iç savaş hazırlığının yeni bir halkasını oluşturuyor. Yeni yönetmelikte seferberlik koşulları, ayaklanma, vatan yahut cumhuriyete yönelik kalkışma, ülkenin bölünmezliğinin tehlikeye düşmesi vb. olarak belirleniyor. Bunların hepsi eski tüzükte de yer alıyordu. Yeni yönetmelikte bunlara savaş ve ayaklanma olasılığı eklenerek önceden önlem alınmasının yolu açılıyor. Yani bir karşı devrim örgütü olan burjuva devlet, bu özelliği korunarak önleyici bir karşı devrim örgütü olarak yeniden organize ediliyor. Bu tedbirlerin önümüzdeki dönemde yeni tedbirlerle güçlendirileceğinden kuşku yoktur. Çünkü kapitalizmin varlığını sürdürmesi için savaşa, burjuvaların her ülkede kendi iktidarlarını koruyabilmek için ise siyasal gericiliğe, baskı ve teröre ihtiyaçları vardır.

Dünya burjuvazisini savaşa ve koyu bir gericiliğe zorlayan bu tablo işçi sınıfı ve komünistlerin önünde yeni ufuklar açıyor. Burjuva cepheye yoğun bir hazırlığa yol açan kriz ve savaş dünya çapında yeni bir devrimci dalganın potansiyelini de bağrında taşıyor. Tarih komünistlerin önüne bir kez daha bu devrimci dalgaya hazırlanma görevini öne koyuyor. Bu hazırlığın birinci koşulu işçi sınıfının devrim mücadelesini örgütleyip yönetecek bir Komünist İşçi Partisinin oluşturulması ise diğeri de işçi sınıfının aktif çoğunluğunu komünizme kazanılmasıdır. Başarı bu hazırlığın niteliği ve hızıyla belirlenecektir.

Yan Yollar Çıkmaz Sokak

Celal Özkan

Önce parçabaşı ile başladı işçileri bölme hamleleri, sonra rekabete dayalı birçok şey. Fabrikada yüz parça ürün üreten belki fazla kazanıyordu ama elli üretilen az para alan işçiden kazandığının çok daha fazlasını kazanıyordu patronlar. Zamanla fazla para kazanan kendini ayrıcalıklı sayarak az kazananlardan ayrı yerlere koyuyordu kendini. Böylece açlık sınırına itilmenin sorumlusu patronların olmadığı, bazı işçilerin beceriksizliği sanısı yaygınlaşıyordu! Bu da patrona serbest hareket etme alanı açıyor, başkaldırıların sınırlanmasına neden oluyordu.

Örgüt neydi ki? “Kendin iyi çalışıp işinin gereğini yaparsan patron kadar kazanırsın” hayali gerçek gibi yaygınlaşınca, her şey parça başına dönüşüyor, her yerde rekabet kemiriyordu işçileri! Kimileri gıpta ile bakarken çok çalışıp çok kazanana, kimileri de az kazanana yukarıdan bakıp aşağılıyordu. Bu rekabet zamanla patrona olacak tepkiyi, işçilerin kendi aralarındaki çekişmeler sayesinde, kendi kendilerine yönlendiriyor, birbirine düşmanlaştırıyordu işçileri.

Satış alanında da böyleydi artık. Çok satan çok kazanıyor, ev araba bile alırken, az satan borçlarla uğraşıyordu. Çünkü aynı işleri yapanlar, çıkan yeni teknolojik ürünlere aynı oranda sahip olmak istiyorlar, ama az kazananlar borç batağına itildikleri için, en düşük ücretlere bile eyvallah etmek zorunda kalıyorlardı! Çok satan sattığından %20 alırken, az satan sattığından %10'lara razı olmaları gibi!

Zamanla iş yerlerini de bölmek geldi patron örgütlerinin aklına. Buna bir de belirli sayıda işçi çalıştırmayan yerlerde, İşçilerin ekonomik örgütlerinin bile giremeyeceği yasası çıkınca, iş tamam oldu. On binlerce işçi çalıştıran, özellikle hizmet sektöründeki devasa şirketler, acente ve şubeler adı altında bölük-pörçük ettiler işçileri. Neredeyse on kişi çalıştıran iş yeri kalmadı koskoca ülkede. Taşeronlaşma ve acenteleşme, şirketleri parçalara bölerek zaten zor olan örgütlenmenin önüne bir set daha çekti.

Böylece, üç-beş kişiyi çalıştıran patroncuklar oluşturulup, ana şirketin vergileri de onların sırtına sarılarak farklılıklar yaratılırken, meslekler arasında uçurumlar da üretildi, bazen bazı meslekler revaçta, bazen ise başkaları. İş taşıeron veya acenteye havale etmek ve meslekler arasında farklı ücretlendirmeler, alttakine rağmen üsttekinin biraz fazla kazanıyor olma formülü hiçbir zaman burjuvaziye kaybettirmede; hatta daha az maliyetlerle paralarına para katma lüksüne eriştiler. Çünkü üsttekilerin fazlalığı, alttakilerden alınıyordu! Hatta alttakilerden daha fazlası alınıyor, üsttekiler alttakilere beceriksiz deyip, alttakilerde beceriksizliğini kabul ettikleri için buna layık görüyordu kendini!

Çöpçüler yaptıkları işin ucuz iş oluşunu kabullenmişti artık! Toplum da öyle. İşçiler açlık sınırının altına indikleri için, sokaktaki çöpleri temizlemeyerek karşı çıkınca, “neyinize yetmiyor, vasıfsızsınız zaten, bu işi bulamayanlar da var, okusaydın da adam olsaydın” benzeri sözlerle aşağılanıp, hak aramaları terörist olmaya endekslenirken;

hekimlerin aldıkları ücretler işçilerin aldığından on katı olmasına rağmen haklı başkaldırıları benimseniyor, hatta destekleniyordu. Bu, zamanla kendine sol, sosyalist ve devrimci diyen çevrelerde de benimsenmeye başlandı!

Böylece, birbirinin yandaşı olması gerekirken, rakibi olan meslekler, aynı işyerinde çalışırken fazla iş yaptıkları veya yapamadıkları için ayrışan ve rakip olan çalışanlar oluştu. Buna bir de “ne zincirlerinden başka kaybedecek şeyi olmayandan bahsediyorsun, işçinin-arabası var, hekim ise orta ölçekli bir burjuvadan daha iyi” söylemleri eklenince; yüksek ücretle çalışanlar, patrona acımaya başladı, taşeron ve acenteler, kendilerini en büyük patron saydılar!

Geldik bugüne... Artık çöpçüye “okumadın sana müstahak” denilemiyor. Çünkü burjuvazi, daha fazlasını almak için kendi çukurunu kazma konusunda da mahir. “Herkes iş-güç sahibi olacak” diyerek, bilimden yoksun üniversiteler açılınca, herkes üniversite mezunu oldu. İki-üç üniversite diplomalı asgari ücretli var bu ülkede! Hukuk Fakültesi mezunu avukat, asgari ücret civarında hukuk bürolarında iş arıyor; öğretmenler, market kasiyeri, mühendislerin ustabaşı kadar ederi yok!

Bir tanıdığım akademisyen, devletle uyumsuz olduğu için kanun hükmünde kararname ile görevden alınınca, “ilk zamanlar ne yapacağımı şaşırardım, kendimi kötü hissettim, açlık bile geldi aklıma, hangi işi yaparım diye düşünmeye başladım, hiç değilse mesleğim geçerli de özelde iş bulabildim, ne yapardım?” diye yakındığında gerçekleri ortaya seriyordu. Çünkü üretim araçlarının sahibi değilsen, kölesin... bazen itibarlı, bazen itibarsız köle olman, köle olmanı değiştiriyor!

Bizler “zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri olmayanlar” derken, üretim araçlarına sahip olmamayı söylüyorduk da, bu sözde varlıkların geçici olduğunu vurgulamaya çalışıyorduk. Üretim aracın yok, birileri seni işsiz bırakmışsa, milyonluk evini satmak zorunda kalırsın, değeri beş yüz bine iner; milyonluk arabayı en yakın akraban bile kaçta kapatmanın hesabını yapar? Bunları düşünmek lazım!

Öyleyse, az ücret alanla çok ücret alan, meslekleri farklı farklı olan, hatta acente ve taşeron ünvanı verilen tüm mülksüzler akıllarını başa devşirmeli. Her türlü alınterinin hangi kandile damladığının farkına varmalı. Kısacası bu son gaddar, köleci toplumla eş değer, hatta bazı yaptıklarıyla ondan da beter, burjuva sınıfının düzeni olan kapitalist düzeni yıkmak için her mülksüz, mülklülere dünyayı dar etmenin yollarını aramalı...

Bu da gerçek sınıf örgütleriyle mümkün olur ancak. En genel sınıf örgütlerinden başlayarak politik örgüte kadar bu süreç nasıl götürülecekse ona kafa yorulmalı. İşçiler sömürdüklerinin farkında, hatta acente sahipleri bile birilerinin kölesi olduklarını biliyor da bilmezlikten geliyor; sosyalistlerin asıl görevi, işçilerin ekonomik örgütleri olan sendikaların, kafalarının ardında farklı bir şey düşünmeyen, işi gücü işçi haklarını önceleyen örgütler haline gelmesi için çabalamalı... Devamla, kapitalizmin sonunu getirecek İşçi Sınıfı Politik Örgütünün oluşmasına yardımcı olmalı. Başkası boş, başkası çıkmaz sokak, başkası yan yollar; yan yollar ise burjuvazinin şah damarını onaran yollar...

Çoban Ateşleri

Kapitalistler Hakları İçin Direnen İşçilerden Korkuyor!

Ali Ulaş Devrim

Antep'te Başpınar OSB'de yer alan Melike Tekstil Fabrikasına iş başvurusu için gelen işçiler, daha önceden iş bırakma eylemlerinin yaşandığı fabrikalarda çalıştıkları gerekçesiyle işe alınmıyor. Melike Tekstil kapitalisti, Şubat ayında iş bırakma eylemlerine katılan fabrikalardan işçilerin işe alınmaması için fabrikanın girişinde bulunan güvenlik kulübesine astırdığı yazıda şu ifadeler yer almakta: "Dikkat! Selçuk İplik, Zafer, Burteks, Şireci, Kimpack, Milat, Bulut, Eruslu, Sayın Tekstil. Selda Hanım'ın talimatı. Güzellikle söylenecek, işçi alımımız yok denecek.". Bu liste kapitalistlerin korkusunun bir ifadesidir, hakları için direnen işçilerden korkan kapitalistlerin portresidir.

Son yıllarda Antep OSB'de yer alan birçok fabrikada işçiler ek zam talebiyle iş bırakma eylemleri düzenlediler. En son bu yıl içerisinde de Şubat ayında çok sayıda ek zam talebinin gündeme geldiği iş bırakma eylemleri yapıldı. İş bırakma eylemlerinin yapıldığı fabrikalardan ayrılan işçiler, başka bir fabrikaya iş başvurusu yapmaya gittiğinde işe alınmıyor. İş bırakma eylemlerine katılmayan işçiler için de bu "kural" geçerli oluyor.

Bunların yaşanması tesadüf değildir. Fabrikanın girişine Melike Tekstil patronu tarafından astırılan yazıdaki (aslında buna "kara liste" demek gerekir) yer alan fabrikaların ortak özelliği, son bir yıl içerisinde Antep'te iş bırakma eylemlerinin yaşandığı fabrikalar olmasıdır. 2023 yılının Ağustos ayında Şireci Tekstil'de yüzde 34 sefalet zammına karşı ilk olarak 4. ve 5. İşletmelerde, akabinde ise geriye kalan 3 işletmede iş bırakan işçiler, sermayenin ve onun hizmetindeki polisin tüm baskılarına karşılık iş bırakma eylemini kazanımla sonuçlandırmıştı. Aynı şekilde 2024 Şubat ayında Selçuk İplik fabrikası işçileri düşük zam oranlarına karşın iş bırakmış, patronun zammı yüzde 60'a çıkarması üzerine eylemlerini sonlandırmıştı. Zafer Tekstil'de, Milat Halı'da, Eruslu Tekstil'de ve Antep Başpınar OSB'de yer alan birçok fabrikada işçiler sefalet koşullarına karşı iş bırakma eylemlerini başlatmış, bu eylemler dalga dalga diğer fabrikalara yayılmış ve işçiler iş bırakma eylemlerini kazanımla sonuçlandırmıştı.

Melike Tekstil'insahibi olan Cengiz Şimşek aynı zamanda Antep OSB'nin başkanı. Cengiz Şimşek Antep OSB'deki bütün uygulamalardan birinci derecede sorumludur. OSB'de yer alan fabrikaların kapitalistleri birlik oluşturarak İSİG önlemleri alınmayan çalışma ortamlarında güvencesiz olarak çalıştırdıkları işçileri asgari yaşam koşullarına; sefalet, açlık ve yoksulluk koşullarına iterek azami kârlar elde ediyorlar.

Her yıl açıklanan rekor kârlar listesi İSİG önlemleri bile alınmayan çalışma alanlarında güvencesiz olarak düşük ücretlerle çalıştırılan, bunun sonucunda "iş kazasında" "en iyi ihtimalle"sakat kalan ya da iş cinayetlerinde katledilen

işçilerin kanları üzerinde yükselmektedir. Antep OSB'de yer alan, İş cinayetlerinden sabıkasız kabarıp olan fabrikaların her yıl listeye girmesi bunun göstergesidir.

Kapitalistler işçilere açlık, yoksulluk, sefalet ve ölümden başka bir "gelecek" sunmamaktadır. Azami yaşam koşullarında sefa süren kapitalistler, işçileri asgari yaşam koşullarına iterek günbegün kârlarına kâr katmakta, sermayelerini büyütmeğe.

Kapitalistler, hakları için direnen işçilerin karşısına ya kendilerinin hizmetindeki baskı aygıtlarını dikeyor ya da kendi sınıfsal ayrıcalıklarını gözeterek anayasaya bile aykırı olarak işten çıkartıyor. Kapitalist sınıf, hizmetindeki polis ve jandarmaları fabrikaların önüne "bölükler" hâlinde yığarak işçiler üzerinde baskı ve korku yaymaya çalışıyor, polis ve jandarma terörüyle işçilerin direnişini parçalamaya çalışıyor; işçileri, işçi önderlerini ve sendika yöneticilerini göz altına alıyor, tutuklatıyor. Kapitalistler, işçilerin sahip olduğu en ufak demokratik "kırıntıları" süpürmek için canhıraş saldırıyor. İşçilerin sendikalaşma hakkı, sendika değiştirme hakkı engelleniyor. İşçiler alakası olmayan suçlardan dolayı işten atılıyor, büyük işçi kıyımları yaşanıyor. Kapitalistler, işçileri ekonomik ve sosyal yıkıma sürüklüyor.

Ancak kapitalistlerin de en iyi bir biçimde bildiği gibi işçiler ancak bir sınıf olarak hareket edebildikleri sürece kazanımlar elde ediyor, kazanımlarını bir adım daha ileriye taşıyabiliyorlar. İşçiler, kapitalistlerin dayatmış olduğu koşullara karşı ancak örgütlü bir biçimde mücadele ederek kazanımlarını kalıcılaştırabilir ve bir adım daha ileriye taşıyabilirler. İşçiler bir sınıf olarak, günlük çıkarları için verdikleri mücadeleyi kapitalist sömürü düzenine karşı mücadeleye, yani kapitalizme karşı ekonomik savaşımı politik savaşıma bağlayarak ücretli köleliği ve onu yeniden üreten düzeni ortadan kaldırabilirler. İşçi sınıfı bir sınıf olarak hareket edebildiği zaman, "daha adil bir ücret" şiarını "kahrolsun ücretli kölelik düzeni" şiarına yükseltebileceği ölçüde devrimcileşecek; baskı, sömürü ve ezgiyi ifade eden kapitalist sömürü düzenini tamamen ortadan kaldırıp kendi iktidarını kurabilecektir.

Emekliler Burhaniye’de Buluştu

Çanakkale’den Küçükkuyu’ya, Bandırma’dan Altınova’ya Körfez’in ve bütün Marmara Bölgesi’nin emeklilerinin tüm ileri unsurları Burhaniye merkeze toplandılar; sloganlarıyla, yapılan içi dolu ve etkili konuşmalarla, devrimci müziklerle, taşıdıkları ilginç ve yaratıcı döviz ve pankartlarla isteklerini, onurlarını koruyarak ve insanca bir yaşam özelemlerini dile getirdiler.

Hiç kuşkusuz ki; biz emekliler ve emekçiler, umutları ve geleceklere çalınan gençler, hayatları zindana çevrilen kadınlar, derin yoksulluğun cehennemine İtilen tüm ezilenler, kimlikleri ve inançları hor görülen bütün kardeşlerimiz -bedel ödemeyi de göze alarak- Meydanları doldurdukça, karanlıkta çalanla yüreklerine korku çörekleneyecektir. Sömürü ve zulümden başka, doğanın ve doğal yaşamın tahribinden başka hiçbir şey üretmedikleri halde, ülkenin hemen hemen bütün zenginliklerine, bütün sermaye ve iktidar gücüne sahip olanlar, korkmakta haklılar. Çünkü boğazlarına kadar suça batmış durumdadır. Çürümüş durumdadır, geleceksizler, yönetemiyorlar ve Türkiye savruluyor.

Ne var ki biz ezilenler o muazzam potansiyel gücümüzün pek azını örgütleyebildik. Şimdi daha sıkı bir örgütlenmenin, bütün ezilenler olarak aramızda sımsıkı bir dayanışma kurarak mücadeleyi yükseltmenin zamanıdır. Hiç kuşku yok ki, sonunda biz kazanacağız. Çünkü yararlı, değerli, güzel olan her şeyi geçmiş dönemlerin ve bugünün emekçileri olarak biz ürettik ve üretmekteyiz, yöneten de biz olacağız. Çünkü sonuna kadar haklı olan biziz; gelecek bize, yalnızca bize ait.

MERSEN GREV’i Devam Ediyor

İstanbul Gebze Organize Sanayi Bölgesi’nde bulunan Fransa merkezli MERSEN işyerinde, Birleşik Metal İş Sendikası Gebze 1 Nolu Şube’de örgütlü olan işçiler, sendikal haklarını kazanabilmek adına 19.4.2024 tarihinde başlattıkları grevi kararlılıkla sürdürüyor.

İşçiler fabrika önünde eylemlerine devam ederken, eylemlerini sokağa taşıyarak Taksim’de bulunan Fransız Başkonsololuğu’na yürüyerek orada bir basın açıklaması yaptılar.” Sendika Hakkıma Saygı Duy” pankartıyla yürüyen işçiler adına konuşma yapan, sendika Genel Başkanı Özkan Atar “ sendikamız toplu sözleşme yapma yetkisi aldığı halde, işverenin bunu dikkate almadığını, işverenin grev sürecinde de hukuksuz uygulamalara devam ettiğini, grevdeki işçilerin yerine işçi çalıştırmış ve greve katılan işçilere grevi bırakmaları konusunda baskı yapmıştır.

İşine tazminatsız son verilen işçilerin de sendikal faaliyet yüzünden işten atıldıkları tespit edilmiştir. Özkan Atar, işçilerin nisan ayında başlattıkları grevi kararlılıkla sürdürdüklerini ifade ederek, “İşverenin bu pervasızlığına, sendikal haklarımızın gaspına karşı emekten yana olanları, MERSEN işçilerinin mücadelesini büyötmeye çağırıyoruz” dedi.

Özel Sektör Öğretmenleri Eylemde

Özel sektörde çalışan öğretmenler, kamuda çalışan öğretmenlerden daha az ücret almasının önüne geçecek bir yasal düzenleme talebiyle nöbet eylemlerine devam ediyorlar. Zaman zaman göz altılarının da yaşandığı eylemlerde, öğretmenler geri adım atmadan mücadeleye devam ediyor. 2021 yılında kurulan Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası’nda örgütlenen öğretmenler, özellikle taban maaş uygulamasının tekrar yürürlüğe konulması taleplerini her eylemde dile getiriyorlar.

Özel okulların açılmasıyla yasalaşan Taban Maaş uygulaması, özel eğitim kurumlarını ücret açısından daha cazip hale getirmek için yapılan bir düzenleme idi. Sektörün oturmasıyla birlikte 2014 yılında yapılan düzenlemeyle taban maaş uygulaması kaldırıldı. Bu tarihten itibaren özel okul öğretmenlerinin maaşları sürekli düşmekte. Diğer bir ifadeyle, Sermaye birikimi, sermayenin merkezileşmesi ve yoğunlaşmasıyla daha da büyüdü. Sanayiden sonra, hizmetler sektörü de dev tekellerin denetimine girdi. Hizmet sektörü ve geleneksel hizmetlerden sonra sağlık, sosyal güvenlik, ulaşım, altyapı, belediye hizmetleri gibi eğitim de artı değer üretimine eklenerek büyüdü. Sermayenin birikimi ve sermaye üretim koşullarındaki değişme, zorunlu olarak proletaryanın bileşimi ve üretim koşullarında da bir değişmeye yol açtı. Bu süreç beyaz yakalı denilen kesimin proleterleşme sürecini hızlandırdı. Öncesinde patron olarak sermayenin devletini gören öğretmenler, şimdi sermayenin kendisiyle karşı karşıyalar. Nasıl mücadele edileceği “tec-rübe ile sabittir”

Birleş, Örgütlen, Özgürleş!

Nevzat Eraydın

İşçi sınıfı geçmişte büyük mücadeleler vererek bedeller ödeyerek kazandığı haklarını bir bir kaybediyor. Sendikalar sermayenin uzlaşmacı sendikaları durumuna gelmiş, ara buluculuk rolü oynuyor, işçi sınıfının sendikalara güveni kalmamış sendika yöneticilerini para babası olarak gördüğü bir süreçten geçiyoruz.

Sendikal mücadele işçi sınıfının ekonomik mücadele araçlarıdır. İşçi sınıfının asıl ihtiyacı olansa iktidar mücadelesidir. Bunun için de bu bilince ulaşarak politik siyasi bir mücadele vermesi gerekir. Bunun da yolu iktidarı alması için devrimci bir mücadele vermesi gerekir. İki sınıfın mücadelesi karşı karşıyadır bir tarafta burjuvazi bir tarafta da işçi sınıfı vardır. İktidarı elinde tutan burjuva sınıfı karşısındaki işçi sınıfına her türlü fiziki ve ideolojik baskıyı, her türlü yöntemi deniyor. En baştan eğitim sistemiyle başlayarak gerek yayın yoluyla gerekse televizyon kanallarıyla en küçük yaştan itibaren insan beynine tüketim bilincini yerleştiriyor, buna birde sosyal medya ekleniyor ne yiyeceğine, ne giyeceğini, nereye gideceğini bile belirliyor, kendi sermayesini ve varlığını koruyabilmek için her türlü yöntemi deniyor.

Üretim araçlarının sahibi olan burjuvazi işçinin artı değerini sömürerek zenginleşirken işçi sınıfı gittikçe yoksullaşıyor, işçi ürettiği ürüne ulaşamıyor ve onu tüketemiyor. İşçiyi sömüren burjuvazi verginin en azını öderken, işçi sınıfı daha çok vergi ödemeye mahkum ediliyor. İşçi sınıfından toplanan vergiler tekrar burjuvazinin hizmetine sunulurken işçilere kırıntıları kalıyor, emekliliğin bile mezarda olduğu bir kapitalist sistemin için de yaşıyoruz. Peki tamam da biz bu sisteme mahkum muyuz ? Bu sistem değişmez mi ? Tarih bize bu sistemin işçi sınıfının devrimleriyle, sosyalist devrimle değiştirdiğini gösterdi, bu bugün de mümkündür.

Sermaye sahiplerinin daha da zenginleştiği yoksulların daha da yoksullaştığı bu dönemde bu düzeni değiştirmek, daha iyi bir hayatı yaşamak için işçi sınıfının birlikte örgütlü bilinçli bir şekilde mücadele vermesi gerekiyor. Azınlıkta bir sınıfa karşı çoğunlukta olan bir sınıf, işçi sınıfı, kendi iktidarını kurarak üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti üzerinden eşit, özgür bir dünyada yaşamak hedefini gerçekleştirecektir.

İnsan Manzaraları

*Ben fanatik AKP'li idim, Davut CHP'li. Şimdi Davut koyu AKP'li oldu, ben ise CHP'li.

*O nasıl oldu?

“Görmüyor musun kardeşim? Bizim maaşlar, başkaları için çerez parası! Nasıl buna hala oy vereyim?”

*Bildğim kadarıyla Davut'da senin gibi emekli. O neden oraya geçti?

*Öyle değil işte. Bir yolunu bulup yandan nemalanmaya başladı. Birilerine Suriyeli çalışan buluyor, onların başında bekliyor. Emekli maaşına dokunmuyor bile. Ben benken öyle ballı bir iş bulamadım. Ben de olsam o tarafa kayardım...

Tipik ülke insanı

*Baba bundan sonra, yerel veya genel, CHP'nin hiç bir adayına oy vermem. Onların da her şeyi diğerleri gibi.

*Niye oğlum?

*Bizi Saraçhane'ye çağırıp orada terk ettiler. Artık sendikalara da güvenmiyorum. Çünkü onlar da kitlelerini bırakıp gittiler. İnsanlara saldırının önünü açtılar. Sizin zamanınızın gençleri olsa oradan kaç ölü çıkacağı belli değil. Bu provokatörlük değil de nedir? Hâlâ insanlara baskınlar düzenleniyor! Orada alınanlara işkenceler yapıp tutuklandılar. CHP'nin hiç mi avukatı yok? Hiç mi bu konu gündeme gelmez? Onların da bizi düşündüğü yok. Yarın onlar gelse de, bizim asıl sorunlarımızı hiçe sayacaklar.

*Oğlum ben sana dememiş miydim?

En bilinçli insanlarımız.

*Ağabey, bu sefer kimseye oy vermedim. CHP'ye oy vermem zaten. Bunların hakkında söylediklerine ne kadar kızardım, biliyorsun. Bunlarda şerefsizmiş. AKP'ye de oy vermedim bu sefer. Bunlar bizi açlığa mahkum ettikçe, senin sözlerin geliyor aklıma. Bizim bizden başka dostumuz yokmuş! Bir ara yanına gelip senin partine üye olacağım.

*Yahu farkında olmadan bizim yapamadığımızı yapıp boykotçu olmuşsun; bu da bir şey. Benim veya bir başkasının partisini veya örgütünü bırak, birlikte kendi örgütümüzü yaratalım.

*Ağabey, ben ne anlarım örgütten-mörgütten. O senin işin.

Çaresiz bir işçi ve dağılmış bir komünist!

Ülkenin hali bu! Ne yazayım? Bu koşullarda burjuvazinin böyle at koşturmasından daha doğal ne olabilir ki?

En kısa zamanda aklımıza başa devşirmemiz lazım. Yoksa bu gidiş kötü değil, felaketin habercisi! Akli başında birileri çıkıp bunların mezar kazıcılarını bir araya getirsin demek de kadercilik; bu akıllı bir birlik ve bilimsel örgütlülük işi...

15-16 Haziran Başkaldırısı ve Öğrettiği Önemli Bir Ders

A. Ulaş Devrim

15-16 Haziran 1970 Türkiye işçi sınıfı hareketinin mücadelesindeki kitlesel en büyük ve en güçlü başkaldırıdır. Bu tarihsel kesitin bir parçası olan olay, konjonktürde, Türkiye’de işçi sınıfının devrimci ana gücü, devrimin toplumsal öznesi ve toplumun en ilerici devrimci sınıfı olduğunu Marksist-Leninist ilkeleri eklektik biçimde çarpıtan, inkâr eden, yeni “teoriler” kotaran revizyonist, oportünist küçük burjuva sapmalara göstermiştir. Erkte bulunan tekelci burjuvazi ve AP-Demirel Hükümeti, işçi sınıfının mücadelesi doğrultusunda hareket eden devrimci sınıf sendikalarının gücünü zayıflatmak ve bu sendikaları kapatmak, burjuva anayasasının “tanıdığı” sendikal özgürlüğü yok etmek, yükselen işçi sınıfı hareketini kontrol ve baskı altına almak istiyordu. Türk-İş’in başındaki sarı sendika ağaları da işçi sınıfına ihanet ediyor, tekelci burjuvazinin siyasi erkinin doğrultusunda hareket ediyorlardı.

Tekelci sermayenin kıskacındaki işçi sınıfı anayasal hak ve özgürlüklerini korumak için 15 Haziran günü harekete geçti. Fabrikalarda, atölyelerde direniş komiteleri kuruldu. İnsanın insan tarafından sömürsüne son verilmesi talebini dört bir koldan haykırdı.

16 Haziranda direniş başkaldırıya dönüştü. İstanbul ve Kocaeli’nden yüz binin üzerinde işçi ayaklandı. Bu kitlesel başkaldırıya katılanlar arasında DİSK’e, bağımsız sendikalara ve Türk-İş’e bağlı sendikalar ve sendikasız işçiler vardı. Bu yığınsal çıkış, işçi sınıfının politik ve ideolojik mücadelesini bölmek, parçalamak; aynı zamanda sendikal alanda bölmek ve işçi sınıfını “edilgenleştirmek” isteyen tekelci burjuvaziye, her türden işçi sınıfının düşmanlarına karşı kesin bir ihtardı. Özellikle de Türkiye işçi sınıfının varlığından şüphe eden ve işçi sınıfının devrimci sınıf konumunu yadsıyan oportünist ve revizyonist sapkın akımlara ise verilen en büyük dersti. Haziran 1970’te işçi sınıfının büyük başkaldırısıyla, sınıf mücadelesi ivme kazandı ve işçi sınıfının birliği güçlendi. İşçi sınıfının tekelci burjuvaziye karşı yükselen mücadelesiyle, bu mücadeleyi bölmek ve parçalamak isteyen sarı sendikalar, “devrimci” sendika bürokratları, Türk-İş’in başındaki sarı sendika ağaları, MDD’ciler, Lenin’in tabiriyle “parlamenter avanaklar” ve her türlü oportünist-revizyonist sapmalar işçi sınıfının ve bağlaştığı geniş emekçi yığınların karşısında demaske oldular.

15-16 Haziran başkaldırısının yıldönümleri, mevcut olan sarı sendikaların ve sendika bürokrasilerinin politik eylemden uzak, edilgen ve yabancılaşmış anmaları ile geçştirilmekteyken bu başkaldırı somut olarak var olan bir durumun izah edilmesi önem taşımaktadır. 15-16 Haziran başkaldırısı yalnızca bir geçmiş değildir, aynı zamanda kitlesel pratiğinden ve tarihsel öğretisinden dersler çıkarılmamıza yarayan belirteçlerdir. 15-16 Haziran başkaldırısı elbette ki işçi sınıfının yığınsal çıkışı, sendikalar yasasına

karşı işçi sınıfının yanıtıydı. Fakat 15-16 Haziran başkaldırısı her şeyden önce, devrimci durumun nitel olarak olgunlaştığı sırada, öznel ögenin geriliğinin varlığında meydana gelen kendiliğinden bir ayaklanmaydı. Yani örgütsüz, öznel öğeden yoksun bir sınıfsal patlamaydı. İşçi sınıfının bilimsel ideolojisi Marksizmin-Leninizm’in ve bu sağlam teoriye dayanan nesnel pratiğin ışığında komünistler, kendiliğindencilğe karşı devrimci bilincin ve öncülüğün rolünü vurgulamanın önemine dikkat çekerken; oportünist ve revizyonist sapmaların “hareket” noktası sınıf bilinçli mücadeleye değil, kendiliğindencilğe boyun eğmek ve sırtlarını yaslamaktır. İşçi sınıfının, mücadelesinin zafere ulaşılması yolundaki asıl hareket noktası işçi sınıfının devrimci sınıf bilinci kazanması ve pratikte yoğunlaşmasıdır. Lenin bu konuya nasıl yaklaşmış, inceleyelim:

“Ne alt sınıfların ezilmesi, ne de üst sınıflar arasında bunalım devrimi getirebilir. Eğer bir ülkenin pasif baskı durumunu aktif bir isyan ve ayaklanmaya çevirmeye yetenekli bir devrimci sınıfı yoksa, bunlar yalnızca o ülkenin çürümesini getirebilir.” (V.İ.Lenin, Toplu Yapıtlar, İngilizce Basım, c.19, s. 223)

Lenin’in alıntısından görüldüğü üzere devrimci durumun, devrim anına ulaşması için nesnel koşulların olgunlaşmasının yanında öznel koşulların da olgunlaşması önemlidir. Öznel ögenin olgunlaşması ise işçi sınıfını devrimci teori ile donatma ve devrimci sınıf mücadelesinin pratiğinde eğitmek gerekliliğini güncel görev olarak önümüze koymaktadır. 15-16 Haziran ayaklanmasının öğrettiği ve ders çıkarmamız gereken önemli şey ise bir sınıf olarak sınıf mücadelesinin doğrultusunda tekelci-kapitalizme karşı mücadele etmektir. Bir kez daha Lenin’in alıntısıyla, yazımıza son verelim:

“Yığınlarla insan var. Bütün yapmamız gereken, kuyrukçu fikir ve kurallardan kurtulmak, inisiyatif ve girişime tam alan açmak... ve böylece büyük devrimci sınıfa yaraşır temsilciler olduğumuzu göstermektir.” (V.İ.Lenin, Toplu Eserler, c.8, s. 219-20)

Filistin'de Emperyalist İşgale Son!

Altan Bilgin

Emperyalizmin ileri karakolu katil İsrail devleti, Filistin halkının üzerine bombalar yağdırmaya devam ediyor. Dinci-gerici faşist Netanyahu hükümetinin politik erki elinde bulundurduğu Apartheid İsrail devleti, Filistin halkının üzerindeki baskı ve imha politikalarının şiddetini gün geçtikçe artırıyor. Emperyalizme göbekten bağlı işgalci katil Siyonist İsrail devleti, tüm dünyanın gözü önünde katliam yapmaya devam ediyor. İşgalci katil Siyonist İsrail devleti, geçtiğimiz Ekim ayından bu yana 35 bin Filistinliyi katlederek ve gün geçtikçe, her gün bir önceki günden daha şiddetli olan imha politikalarıyla yeni katliamlara imza atarak bu sayıyı artırmaya devam ediyor.

Emperyalizmin ileri karakolu İsrail devleti, bu katliamları tek başına yapmıyor. Uluslararası güçler dengesinde tekil kuvveti oluşturan emperyalist kamp, işgalci katil İsrail devletine sermaye ihracı yaparak gizli-açık desteğini sunuyor. Siyonist İsrail devleti başta emperyalist kampın ana aktörü ABD olmak üzere İngiltere, emperyalist örgüt olan AB üyeleri ülkeler, Türkiye, İzlanda, Norveç ve İsviçre olmak üzere Serbest Ticaret Anlaşmaları bulunmakta. Özellikle emperyalizmin truva atı konumunda olan Türkiye devleti, 7 Ekim'de yükselen İntifada'ya "selam çakararak" hamasi "Kudüs Davası" söylemiyle Filistin halkının "yanında olduklarını" belirirken aynı yıl içerisinde İsrail-Türkiye ticaret hacmi 5,43 milyar dolar olarak kayıtlara geçti. Türkiye kapitalizminin sermaye ihracatı dudak uçuklatıcı seviyelere ulaşırken, dinci-gerici kapitalist iktidar, "tüm islam aleminin davası" söylemiyle kendi iktidarı döneminde gerçekleşen bu ihracat rekorlarını maskeleyemeye çalışıyor. Türkiye sermayesi, işgalci İsrail devletine başta demir-çelik olmak üzere, çimento, otomotiv, enerji (elektrik-petrol), silah parçaları ve mühimmat ihraç ederek emperyalist işgalin dolaylımsız bir parçası, ortağı olmakta. Aynı şekilde İsrail sermayesi Türkiye'de başta imalat sanayi ve askeri sanayi olmak üzere birçok çeşitli alanlarda etkinliğe sahip. Türkiye sermayesi, İsrail sermayesine bağımlı konumda. Türkiye'de kapitalistlerin ve onun siyasal temsilcisi olan iktidarın çıkarlarıyla, İsrail kapitalistlerinin çıkarları birdir, ortaktır.

Kapitalistlerin çıkarları bir bütün olarak ortaktır. Kapitalistler, dışarıda savaş tüccarlığı yaparken, halkalar

arasına düşmanlık tohumu ekerken, şovenizmi ve faşizmi köriklerken öte yandan içeride işçileri ve emekçileri

baskı altına almakta, işçilerin ve emekçilerin zaten kırıntı olarak bile varlığını sürdürmekle-sürdürmemek arasında kalan sosyal haklar budanıyor, işçiler ve emekçiler kirli savaş ekonomisinin altında eziliyor, ekonomik ve sosyal yıkıma sürükleniyor.

Emperyalist-kapitalist devletlerin ezilen haklar üzerinde yürütmüş olduğu kirli savaş politikalarını, ezilen halkları baskı altında tutma, sindirme, kitlesel olarak imha etme politikalarını boşa çıkarmak emperyalist-kapitalizme karşı bütüncül mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Emperyalist-kapitalizme karşı mücadelede önümüzde duran temel yakıcı görev, uluslararası işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel birliğini ifade eden proletarya enternasyonalizmi temelinde yükselen komünist partisini inşa etmektir. Çünkü emperyalist savaşların kalıcı tek önlenilebilir garantisini emperyalist-kapitalizmin yok edilmesi oluşturmaktadır. Emperyalist-kapitalizmi dünya ölçüsünde yok edecek olan tek devrimci sınıf, kapitalist mülkiyet ilişkilerinin dolaylımsız olarak yaratmış olduğu işçi sınıfıdır. İşçi sınıfının tarihsel misyonu budur. İşçi sınıfı, kendi ideolojik, politik ve örgütsel birliğini sağladığı komünist partisi olmadan tarihsel misyonunu gerçekleştiremez; emperyalist-kapitalizme devrimci yoldan son veremez, dolayısıyla emperyalist savaşlar ve kıyımlar kalıcı olarak ortadan kaldırılamaz, insanın insan tarafından sömürülmesini, baskı ve sömürüyü ortadan kaldıramaz ve komünist toplumu kuramaz.